

Előfizetési árak	
Egész évre	5 frt — kr.
Fél " " " " " " " "	2 frt 50 kr.
Negyed " " " " " " " "	1 frt 25 kr.
Tantóknak egy évre 3 frt — kr.	
Hirdetések	
a legutányosabban számítottnak.	

BAJJA

vegyes tartalmu hetilap

Szerkesztőség
 hova a lap szellemi részét illető közlemények küldendők:
 Neohaus utca 42. szám.

Az előfizetési pénzek és hirdetési díjak Nánay Lajos könyvnyomdájába küldendők.

Megjelen minden vasárnap.

Egyes szám ára 8 kr.

Kéziratok nem adtnak vissza.

Tantói gyűlés Baján.

A „Baja vidéki rom. kath. nép tantó-egylet”, mely a bajai, szántóvári és almási espersekkel együtt működő egyházi és világi tanítók által még 1874-ben alakult f. május hó 30 án tartta meg ismét egyik nevezetes és tanulságosan lefolyt évi nagy gyűlését.

A gyűlést, melyet „Veni sancte” előzött meg, elők. Borényi Dániel apát ur, igen mélyen átértett üdvözöléssel — melyben különösen az egyesületek szükségességét, hasznosságát, nélkülözhetőségét hangsúlyozá — nyitotta meg.

Nemesak érdekessé vált a gyűlés a több fontos, a népszerűlés és oktatás előmozdítására, a tantók képzésére irányuló tárgyak elvitatottán történt elintézésé által, hanem nevezetesen, említezősége miatt az által is, hogy azon a szépszámu tagokon kívül Baja város főbírója, intézők. Drescher Ede polgármester és Scheibner Gyula urak is, mint a tantóknak lángtelkü pártolói, határozás elfogadását is megírték, melyek lényegét röviden így foglalhatjuk:

A tárgyratérés előtt a gyűlés legelső kötelességének ismerte azt, hogy az egylet főpártfogójának, dr. Haynald Lajos érsekbíróknak úr ó emineciájára hódoló tisztelettel jeleni távirat küldessék.

A jegyzőkönyvek felolvasása, kisebb-nagyobb tárgyak elintézése után Fonyó Pátr egyleti tag tartotta meg, mint a „baja-vidéki r. k. néptantó-egylet” különdíje beszámoló beszédét a melyt ebben Budapestén tartott országos tantói képviselők gyűlésén gyűjtött tapasztalatait ott kifejezett ténykedéséről.

E terjedelmes, szakértelemmel egybeállított s külön könyvomban is megjelent s az egyl. tagjai közt kiosztott beszé-

moló beszédből kifolyólag határozatilag kimondta az egyleti nagygyűlés, hogy:

1. Dr. Haynald Lajos bíróknak kérték ur ó emineciájának, ki kegyes volt tantói egyleteink és érdekeink képviselőitől a tárgyak szorgoskodással és előrelátással gondoskodni, egyleteink képviselői ritka boldogsága utasításával ellátott s így a kath. tanítgy védelme és az ott történtek alapos megismerése tekintetében minden lehetőt megteint, hála köszönetet szavaz.

2. Széledmet és nyílt jogcsorbitást lát érdekeinkre nézve abban, hogy mag az állami tantóegyletek mind s kir. tanfelügyelők és állami felsőbb népisoklak képviselői nagyobb számmal meghívást harároltatnak, addig a kath. tantóegyletek és felsőbb népisoklak mind mellőzetek és a felekezeti tanfelügyelők meghívása is minden oldalról eljettett.

3. Nagygyűlésünk a miniszterium által összehívandó II. orsz. tantói gyűléssel szemben fellépni kíván az ország összes rom. kath. tantó-egyleteit, hogy joguknak, elvünk és érdekeink kellő megvédése céljából s a kath. tantóegyletek országos szövetségét mielőbb létesíteni segítsenek, s iessenek; s végül:

4. Hogy a kath. tantóegyletek szellemileg, erkölcsileg és anyagilag erősödé lehessenek a küzdelemre, felkéri tantói egyleteink bíróknak-érsek ó emineciáját, hogy azon egyházi és világi tanítókra, kik meg egyik v. másik kath. tantóegyletnek tagjaivá nem lettek, a belépésre felpóztói körlevélben biztatani és serkenteni kegyeskedjék; másrészl pedig hívja föl az összes kath. érzelmi tanítókat s egyéb egyházi és világi tanítókra, hogy a felekezeti nékiült tantói egyletből kiválva mindenütt felekezeti tantói egyletek alakítása körül tömörüljenek.

Ha mindez, mi kétséget se szenved, létesül, mi nehezég se fog járulni ahhoz, hogy az annyira kívánatos országos tantói szövetekezés életbeleptethető legyen.

Sikerült gyakorlati tanítást tartott a természettan köréből „A légyonás”-ról Sterk József almási tanító; érdekes felolvasást pedig „a népisoklak könyvtárak”-ról Lissák János helybeli tanító.

Az egylet által kitűzött pályakérdés érzékelte dolgozatokról a kiküldött bíráló-bizottság ítélete alapján ez évben pályanyertes lett Lissák János bajai tanító.

Egyéb tárgyak elintézése után a gyűlés mintegy délutáni 2 órakor rekesztetett le.

A lelkes együttműködést a „Zöld-fában” tartott díszelőköveté, melyen apost. felségcs királyunknak, érsek bíróknak úr ó Emineciájára stb. igen sikerült felköszöntések mondatok.

Szély Ferenc.

Bajának földesuri viszonyaihoz.

Irányli István tól.

(Folytatás.)

1) Baja városának nem lévén a körülötte lévő pusztáknál különbözötto bizonyos határa, az mentál hamarabb cselekedtái számára, akit szükséges rend tartással úgy mint maga határozat különösen fogja használatba. Tartozik mindazonáltal mindenütt természetből, botból, bárányokból és méhekől a szótóztó kilenczelet az uraságnak kiadni.

2) Engolytetik a városnak egész esztendő által egy borkezesna, a melyben oly áron tartoznak maguk borait árulni, valamint az uraság aruttaja. Item engedtetik a sátoros és hetivásároknak

retem! szerelmem tiszta, mint a kékkő égholt.”

— Tehát ezért figyelmeztetett a fehér rózsásra! s azért, hogy könnyűbűbűst nyersen kelte azzal, hogy tudja más is lánoló szerelmét a róza tulajdonos nője irányában; hogy tudja azt, miszerint e lak helyge onnek eszménye, ki nélkül az életet valóságos kiának képzelmé! Ezért, igen, ezért figyelmeztetett ama gyönyörű fehér rózsára, mely hihetőleg mentes minden szentől: ártatlan, mint tulajdonosnője!

— Uram! Ó meg rajongóbbá tesz engem, belott egyedül minden gondolatom ő rajta összpontolt, mert szeretlek. De reménylen meghosztál alkalmatlankodásomért, mit igazolnom szerelmem, mert azt tudja on is, hogy a kit szeret, annak minden körében, minden gondolata és szava az imádott neve és ő maga. Megegyszerj bocsánat. Távonzom, mert egyt a vagy látni őt.

Ezzel elvált a két ifjú kiknek egyike magas tornetti, holo lefete hajú és éj setet szemű, a másik rögzit termetti, s az előbbihez hasonló szemű és hajú mintegy 23 éves ifjú voltak.

Az első Bánáthy Gyula egyenesen a laknak, mely egy tágas, faanyagú utcában volt — tartott, melynek kulcsait már át mutatta, hogy tulajdonosa a magasabb körök embere, mert külső díszítése — tekintetve a többrendű szobroktól — azt engedi következtetni, hogy a tulajdonos gazdag és a műremekeknek kedvelője.

Kipiralt arcczal haladt végig az utcán az ifjú, utközben folytón a fehér rózsát nevére, mely mellett már egy élő róza is is mutatkozott.

Könyveit kelbeli haladt végig a

de megakadályozta őt az eper ajk, ki mosoly kíséretében mondta:

— Azt kérdem: ki volt ama fiatal ember? — Erre felelten!

— Kerestessy Béla atföldi földbirtokos, mivel én Pesten léteztem ismerkedtem meg, s ki most ide hozták Hetivárra csak azért jött. Hogy ismerje meg a felsőbb vidéket is, semmi más czélból! válaszolt az ifjú úgy, mint a kinek valami nem tetszik; ő neki nem tetszett Kerestessy iránti rokonszava.

— Tehát ő toúrista! . . . Igen szép ember, s mint tartalásból kivétem művelt is, de set kellemes is, ki igazságon, nek körében nem az utolsó helyet foglalja ma!

— Igen, ő toúrista! hogy meg művelt azt előző igazgatója az, miszerint a fővárosba folyón a hante vanle körében mozogott. Még egyet mondotk, igen szellemes ifjú, ki a nőket egy szavával képes meghódítani és maga iránt szerelmese keltem, de viszont egy szorol képes a nőket erősen elűsegezte tenni, vagyis ő a nőket jatekraknak tekintik, kikkel lehet úgy tenni a mint tetszik. Sokat tanult Pesten! Sok nő szemébe csalt könyveket, sőt volt eszt, hogy mutatta mekkéit egy igen szép nő a halál karjában, mert szerelmével kecsgettete, de később meg csak ra szem tekintett.

Hancem most szabadon kérdenem, vajjon minő véreményt táplál szívedben lelöl: a valót avagy az ellenkezőt? mondá az ifjú előbbi phlegmájában.

— Azt valónák ép úgy elhithetem, mint nem valónák, mert a férfi, hogy csaln, az tény, de hogy a férfi képes, férfi társát csal-fának valódni, minden alapos ok nélkül, az szintén való: tehát ismetlen, hogy én Kerestessy Bélát mindektekkel elhiszem! vá-

TÁROZA.

A fehér róza.

— Elbeszélés. —

Írta: Dreiszler Kálmán.

I.

— Nézze uram ama esinos lak ablakában diszöl rózsát!

— Van ott több is, fehér, vörös stb. látom, mind szépek! ott hihetőleg élő rózsánsk avagy még csak fejlőd bíbimbók is kell lenni, mert ily késő őszel csak is ott diszöl virág, hol hason élő virágok vannak!

— A fehér rózsát nézze uram! mily szép! ily időtjában valóban elragadó!

— A fehér rózsát? valóban szép s hihetőleg szebb apolnője!

— Apolnője! Bella! Valóban szebb stb bájosabb. Bella! Bella!

— Önkök bizonyára érdekes mindektek, mert látom arczáról, hogy mióta e térre s e ház közelébe értek, kedélye megváltozott, s nagy érdelem gerjesztőbbek stb mint látom igazott is!

— Ez mind való! Szórol szóra igaz, mert Bella bájos, szavai varázslók egésze véve pedig méltó és nő arra, hogy szeressük őt szívóbb és teljes ifjú hévvel!

— Ah ön szerelmek; ez gondolatom mindjárt, mert másnak nem tünhetik szemébe egy róza, mint a ki szerelmek tulajdonosába, ki élvezi a főbb bíbimbó enyélő hangjait s tizen évető csókjait!?

— Ez ismét való; szeretlek én, mint csak egy ifjú szerettem tud: hévvel, lángolvaan úgy, hogy még életem se volna nagy alázat érte, ha ő azt mondáná, viszont sz.

5) Eszerint deklarálván a lakosoknak jobbágyi kötelessége, rezerváltul az uraság fundusán lakozó censualis nemeseknek taksái, nemkülönben a görögök és az új piactoron építendő boltok hasznai és az egész domínio béneleimok, úgy a történelvi cadastreok, kiket a magistratus mielőtt történnék, tartozik az uraság tisztének bűntetés által megjelenteni.

6) Fő jövellet itt a szürint, valamint a királyi városokban megengedett a házalak és a bold földtulnokok és szőlőknek szabad empiója és vendítőja úgy a lakosoknak szabad migrátója; hogy ha mind azáltal találkoznék most vagy jövőben valaki, aki a város botrányoztatná, a város vagy az uraság elleni gerjesztéseket tenne: az olyatn autoritäre dominali a városból görökösen elimináltatik.

7) Tilantik azonban a város per expressum hogy a nékie engedett határól semmi némü időben vagy szükségben akármely szim vagy praetorius alatt legkisebbet elidegeníteni vagy elzálogosítani sub nullitate concessionis praesentis ne merészenjen. Tilantak e szerint az incantus emptorok maguk pénzé elvételése alatt, miékk levén a föld és annak proprietása, a városé pedig annak használása. Mélyék képest a város bennünk és maradekainkat maga örökös földesárának ismerni és nevezni, s jussukat és uraságukat minden engedelmséggel reognosságnál tartozik.

8) Végére miképen authorisaltik a város és annak magistratusa, különös engedelmünkkel az igazság administratíójában, s miképen reguláltik mind a maga intrinsecumak kormányzásában és miképen tartozik munkálkodni az igaz proportiónak telteleve a szegénységnek megmaradására és a városnak gyarapítására: a kiadott instructiónak mutatja, kizh megát a magistratus alkalmaztatni tartozik. Vagyunk is oly reménységgel, hogy az új magistratusnak példát szolgáljon az előbbi magistratusoknak degradatíója és a mostanak extraterasialis restauratíója, jobban fog gazdálkodni s igazságú amazok által tett adósságokat lovalhamarából fedezni, hogy becsülete előttnék és mindenek előtt öregbülhessen.

Mind Ezeket mi saját kezünk írásával és pecsétünkkel erősítjük és ezennék megtartására a város is magát kötelezi. Kelt Baján 10. septembris anno 1755. Gróf Grassalkovics Antal n.p. (L. S.) Ivan Tyrkivich bíró, Josef Kengig nap Pinter Istvan tanács belső, Szönyay An-

laszolt a nő mosolygós, mely mosolyával mintegy begöze Bányáht azzal, hogy tréfaidák, vagyis elhittete vele azt, hogy nezetelen osztrók.

Hogy Bányáht meggyőződött Béla szavai, jelenkezéjen, annai is inkább feltehető, mert jsmervén a nőket, bizvast mondható az, hogy valót a legtrikább esetben mondanak, nem azért, mintha nem látnák be a dolog minőségét, de mert szeretik az újakat — meg akkor is, ha bizalmaságú a legmagasabb fokra hágott — véleményében megengedni.

Rövid ideig tartó esend keletkezett a két teremben, mely nő alatt így Béla, mint Bányáht a bolog szerencse élvperczeire gondoltak, — melyek kepelgőve teszik a bűnt, nagjassá s száját és tudótlóság a művet embert, — mely perzek alatt az elst felveve lesz áttaluk, és atlanéi oket a bolog jóval szellemi erők tavaszának évezése, monon megneznek phantászián a földi minőség és gyönyörök, hanem az örök boldogság vélt elvezése merülnek el.

Ez foglalta el őket egész addig, mígmen eme bolog phantásziákból a szobaleány felavarta, ki egy megívott hozott a legközelebb tartaudó tavaszgátlóra.

Eskor feleztesztek s első szavok ez volt, „Elmegyünk”, azutan ismét ártették arra, hogy moynék az újak: Bányáht azt állította, hogy soltarák elhatározásukban, Béla pedig az ellenkezőt, hogy átgatagos.

Szabadon most kedves olvasó, nekünk is közzé szólni, mert ékk úgy is szerinük elvezése merültek el — a fenti pontra vonatkozólag, ugyas: a férj, ha szvője szeret, inadottját elveteli veki, míg a nő gét nem teszi, kész a végső perzekben nem-

drás ord. notárius n.p. és egész Baja városa (L. S.)

7. Ezen szerződés szerint a bajaiak csak a város határát kapták puszták nélkül, ami megélhetésüket igen meglehető. E miatt egyéb panaszok mellett 1757-ben kísérlet: tetek a grófnál új sorsuk könnyítése céljából bizonyos emgényekre bírti, és főké talán egyik-másik pusztát is megnyerhetni. Ez azonban nem sikerült nekik.

A város 8 pont alá foglalta panaszait s kérelmet, a melyekre Grassalkovics azonnal válaszat is írta. — Anna 8 pont a városokkal együtt ime a következő:

1) Minthogy a városnak csak egy korena volt ongoeve, ebben pedig „a csekély termésti s vékony erkölcsi bor”, amelyet a portio és árrenda főjében a lakosságtól beszédtek, el nem kelhetett; azért sorsuk könnyéltetésére s főlg régi adósságuk lefizetésére céljából felvü köremszámokat, vagy vásári koremszámokat és 1—2 egész évi koremszámokat kérnek.

Erre válasz: Egy koremszám levén egész éven át a városnak, amelyet szerződésük egyéb haszonvételekkel együtt engedtem, s a melyből a város magistratusa, szolgált sat, a szegény lakosok hozzájárulása nélkül is fizetheti; érdek be avval. „Sem jussomtól, sem a kontraktustól in rebiquo nem recedhatok”.

2) Szerződés szerint a város határán kívül 60 boglyára való kaszálót is kapjon: mit ebben mégis drága pénzen és nagy bajjal Rigyzáróll kellett a szükségessé szénát beszerzőzök.

Válasz: Úgy tudom, hogy inspec torom tavai Frányoson már kivágot egy kaszálót: most újra meghagyatis neki, hogy ez ügyet rendbe hozza.

3) A városi lakosoknak közel 210 voutato lovak van, a melyek által megé- ének; de a város határán solot zabot vagy szénát nem szerethetnek, hanem messziről és drága pénzen.

Válasz: Megparancsoltatik az inspec tornak, hogy a város határát Vaskut és Vrányos határán kizözze. A többi akkor lesz kizözve, ha Istvánmegye iránt az érsektől rendbe jó a dolog; különben ha több föld kell, áradájanak magoknak egy pusztát.

4) Vannak közöttük szántóvető gazdák is, akik itten a városban lakván, Vaskuton bírtak gazdaságot és évenként a vaslutiak közel 10 frtot is fizettek; de a falusiak onnan kitarták. Hogy tehát itten is el ne költözzenek és hogy

et mondani, nem történvén azzal, hogy a kinek ezt mondja, vajon nem-e vet veget ébenek a megcsalásért.

Telhet kedves olvasó, ime e rövid pár sor, mely a milyen rövid, ép oly sok igazat tartalmaz . . .

Béla felkelt pangalóról és a fehér rózsát magába foglaló virágérendéhez neave, egy kis darab papírral vont annak homokjából elő, melyre e szavak „Clotild” e ne felejtis — Béla” voltak olvashatók, mit hozzá viene kérd, miként kerülhetett e levélke a virágérendébe.

Bányáht elcsapód, de zavara nem jött, azért rögtön kész volt a felelettel, mondván:

— Bonyára bosszantságra tette valaki azt oda, s hogy nagysámat levezesse. Kérem széttepmi azt.

— Ön nem, visszatessen helyére, s megjő a vizsgálomnak megkérden ismerősömet, vajjon ki az a „Clotild” e Béla”. Keyed is ott lesz, nemde?

— Igen ott, mert hol nagysád jelen van, onnan nekem hányozom nem szabad — felelt az új, mi közben folyton a nő kezében lévő papírszetre tekintve gondola, hogy rosszal áll a dolog.

Beszédtek még sokat egy viszonyukról, mint a közeli távivalomról addig, mígmen a lenyugzó nap Bányáht a távozásra inté, ki távoztában és szokat hangoztatá: „Féher rozsa agra vérel nem fogsz veresse festetni.” Béla büszkeségtől intett feléje, azutan ellintek egymás szeméi elől, Delett az ablak függönye, Bányáht pedig a közeli uezra rejté el.

(Folyt. köv.)

megélhetési módjuk is legyen, kérünk egy közeli pusztát.

Válasz: A régi szabad turkálás és uraság Vaskuton nem lehet. Ha tetszik pusztát árendálni, jelentsék magukat az inspec torokl.

6) Legelőnk nem levén, minden darab marháuk után a vaskuti funduson 17 lrt kell fizendük az urasági pentárta.

Válasz: Ez igen méltányos, mert ezen vidéken egy marháuk évi legelőtési díja 1 frt. szokott lenni.

6) Panaszot emelnek a vármegyei és az urasági tisztöknek adandó sok előfogtat miatt.

Válasz: Az inspec tor híre és parancsolata nélkül szokának se adjanak. A visszádesékről és lesz felőlös. Tiszteln lovaknak azért van deputátuma hogy maguk lovak járjanak, kivéven az uraság dolgáiban; ilyenkor pedig a városiak szerződés szerint tartoznak előfogtat adni.

7) A rez utat új javítására szabadon 3—4 krajczárt szedni oly szekerek után, a melyek buzát vagy kölest hordának a kereskedőnek.

Válasz: A sokadalmak és heti vásárok alkalmával a helypént nem kívánhatják; hanem oly szekeréktől, a melyk gabonát hordának a hajóra, minden dlyk marha után egy egy pénzt szedhetnek legelő pont eméhen, ha pedig 24 óráig ott maradnak 2—2 pénzt szedhetnek.

8) Panaszolódnak, hogy a hajón jött urasági bort mindig a város lakosainak kocsóján kell a kastélyba és a pénzébe vinni s letereszteni és ha a falusiaknak kellett bor, ismét csak nekik kellett azt a puzekóki feladni.

Válasz: Minthogy a város semmihen robotokat nem teljesit az uraságnak, ezen eskély szolgálhat nem érdemi meg azt, hogy panaszoljanak. Mégis megparancsolja az inspec toroknak hogy a boroknak a hajókról való behordásához más falusiakat és az urasági bérszerkeket is rendelje ki. — Kelt Gödöllőn 1757 apr. 1. gróf Grassalkovics Antal.

Levelezés.

Baja, 1852. május 30.
Politika, nagyhangú sürgönyök, az apostolok, sehik, mameluk, valóság.

Sürgő-forgás jeli tünkek fel bizonyos körben a puzókúsi tünkek előtt, ha politikai lap volnának, politikaig is szólnának hozzá, de mi, jámbor mameluk módjára, tisztelők a törvényt, s ellene veteni az által nem akarunk, nem is vagyunk oly bátrak, mint az egyszeri lap, gondoljuk a független ség egyik munkatársa, ki a sajtóboldogság előtt, az általa írt cikk miatt azzal védekezett, hogy hiskör, tehát érten, nem tudja mit beszél.

Maradunk mi azok, kik voltnak, s tán agyonhaláltak volna az egész parádét, ha az egyik főmatador az ellenkezőre nem provocált volna, mondván az sehik, irodalmi tisztesség s ki tudja még.

Mi az a sehik? Tarsadalmi úres formákak megélt nyelvség. A föntnyi vágyas húsosga, rousta, mely elég öngyven, özö magnezéjára használ fel mindenk.

De hisz népszerű módon, piripotyáknak, s nem intelligens publicitások vétek szólni az apostolok, kik veni, vidi, vic magyondasú eroduzást értek el — állítog.

Váljában pedig az történt, hogy izes madárészre, a tarka csalogatót kirákma m. z. j. p. körül-körül azonban képes vesszót is helyzett el, s ne tagadjuk, fogott esceszergő tolasok, verhet, eszett, gimplit egyaránt, aranyos szavakból készült kalitkában zárta el a meg vad-enekü madarokat, s egyik harmak dultama a csiszolhat hangokkal harmonion, a központi fészekből kihoztak három igaz hang fillimél.

A hanglás megtörtént, mindhárom füllimé elszegte dalát, nem ugyan érdeben, hanem a piacon, hol nem ler. osz fák, hanem az erőt képző fák helyett volt összevissza 4—500 lérh, nő, gyermek, leány.

Az ének textusa mind egyforma volt, hangoztatása annak, hogy a kormány akar formadalmot, nem a turkárba cszenk, kik különben kendermaggal is megégszenek.

Nagy nap az a puzókúsi ügy, míg a takarekpuztat is zava van olyankor, a t. ez. közönség nem dolgozik, s emegy az Istentiszta, honnan 11 óra tájban hullámzó szerke, hogy haza érdelelni.

Illy napon történt a parádé, de hogy hangban hiány se legyen, már kora reggel durrogtak a tarazok, s bizony van sok olyan ember, ki szereti a látványosságot.

Vége az ige testé váltott! Megjötték az apostolok, nem ugyan 400 fogalati s tán ezekere rigó néptömege által kísérvé, de összevissza né is lehetett 60 körülözök kocsis, érsid hintó s más főző szerkezetek. A közönségtől valakinek észbe jutott az eljénés, de a mint mondta, úgy a turkár forrt, hogy rögtön el is hallgattot.

Ilát még a fiáklás meneti! Kivont a város apraja-nagyja, persze kiváncsiságtól legnagyobb részben, halgatni a gyűjtő szavakat, s midőn a menet szét- osztott, hangos mosoly, bökődés, boszankodás út sokakra.

De hogy is ne. Mi az az apostol. Ember, a hit erejétől áthatva, szónok, ki meggyőző hallgatóját, proselytát szerzendő setajának S az eredmény?

Az apostolok Ottója oly gyenge hangú, hogy szavát se hallani, Károly, ki azt hitte, hogy náruk olyanhi sem tud piripotyák előtt fojza bizonyítani, hogy meg az nári is enged a függetlenségnek, a sons erre meg- török az ő szálla szíven, s a jarrók-ká, ki azt hiszi, hogy elég neve lelkesíteni, elég trémába hozni a mamelukot azzal, hogy ne tudja a szónok, mit mondani akkor, hogy ne értesse meg senki azt, mit ő se tud.

Kümben a tiszeti polgársátrak az ő motyogásából megtanulhattak volna, hogy az a lob-gó, a melyre is függetlenség van írva, a melyet ő is lobogtatja, (ha nem is azt fűni), visz a boldogság felé. A Kossuth a Rákóczy k o z a p á n k (saját szavai) is csak azt akarták, mit ők akartának.

Szegény nagy ösök, szegény történeti nagyságok, a jámbor mamékek nagyobb tiszteletök, mint azok, kik idegen talál ékeskednek, ezertén használják neveteket.

De vajon az ez meghozta-e a „vicit”, az már más kérdés, — ók azt hiszik igen, mi azt mondják nem.

Károly apostol maga lütköznék emi- tette, most nines kormányárti ember, de ha szavazni kell, gomba módjára szoktak te- renni.

Hány ezer ember vett részt a banquet- ten, azé nem tudjuk, egyik független polgár szerint 150—170 teretek lett fizette, s hogy igen dúsak hölgyközönség koszorúta a tablát, de azt halljuk, hogy az egyik apostol, pedig mint mondják kalomista, a nem független, vagyis a szakies passzióttl mameluk- lakti paprikától gyomrat megtronta.

Az enjót notárok nem beszélnek az igaz hírvé, tan ez jellemzi az ott történte- ket, mert az tény, hogy ha bármily kis em- lítésre méltó esemény született volna, el- zereznek másnap, hogy perzekzik tartó viharos éjjezes, s mint illik, legalább de- monocratikus előlés és eszkölődés az eleré- zésig.

Az apostolok közül kettő másnap ma- tatta magát lövöldözéni is, sőt a bárhoz urit ügyességet a parketten ki is tüntette.

Ugy látszik e tén van talánna.

Rövid előfolya az eseményeknek, t a nő meg azt keléne megemlíteni, hogy a hűv altonasán a tular székelygyűjtő, magyar- deszben, köcsagos katpogozás, adott kilejezet m a s o k o z z e l e m e n t o k, s biztostá a vandor apostolok, hogy a kormány most- ban gondoskodik sok intézményről.

Szint egy nap telt el azota, mint a távol elgőtről hulló melet hatást tett a szemléten, csak azért, hogy felette másnap napközben terjen a szemléte, oly hatás ma- turozik ma, mert beláttá mindenki, hogy új szimú, vagy inkább látványosság ártat- mara van egy az egyeseknek, mint küön- nosen városunknak.

A csabánadai szobájába vándorolt, a lépeké tisztogatók volnának, s érzik, tud- ják, hogy nagyobb szabadság az, ha erjúk- ből repülhetnek, s természet azt hangon zenék el ezelmiket, mintha betanult évek- ket fitnyészenek, hol a hamis hangou atal- na a természet ellenesere.

A közönség köréből.*

Tekintetes szerkesztő úr!
Nem tudom a bajai „polgári ol- vós-egylet” t. elnökségének van-e tu- domása azon tapintatlan eljárásról, a

* E vonat alatta a közérdekelk összefogó köz- lemények útjainál, beküldi teifelessége mellett köz- letetnek. Szerk.

